

Arrest

nr. 350 996 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BOUZERDA
Paulus Beyestraat 39/5
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 februari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikkingen van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing van 4 februari 2025 wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.08.2024 werd ingediend door:

H., M.
nationaliteit: Marokko
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr. 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevinden.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt aan dat hij alhier sedert 2005 zou verblijven. Op 06.02.2007 werden hij voor een eerste keer in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene koos er echter voor om dit bevel niet te respecteren en nestelde zich in illegaal verblijf. Op 20.11.2009 diende betrokkene een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 09.02.2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 10.11.2013 werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, evenals op 28.04.2024. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wisten dat hij het land dienden te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie.

Het feit dat zijn broer en zussen legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze personen op geen enkele wijze aantoont. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier de afgelopen negentien jaar zijn leven heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te

herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts “drie familieleden” heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn “broer en twee zussen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale enkel een paar getuigenverklaringen voorlegt en hij zich beperkt tot het voorleggen van een attest Huis van de Nederlandse taal d.d. 15.09.2009. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niemand meer heeft in het thuisland om naar terug te keren en dat er niemand is die voor zijn opvang zou kunnen instaan. Hij zou geen enkele binding of relatie meer onderhouden met haar herkomstland. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers 27 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene zonder zorg, inkomen of opvang in Marokko zou dienen te verblijven, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat

“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten. Hij heeft zich na de weigering van zijn eerste aanvraag 9bis jarenlang genesteld in illegaal verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Het feit dat betrokkene een paar werkbeloftes voorlegt en hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een lang en precair verblijf in België, van duurzame lokale en sociale verankering, dat hij al meer dan negentien jaar in België zou verblijven, dat hij tal van inspanningen geleverd zou hebben om zich in België te handhaven en zich te integreren, dat hij de Nederlandse taal aangeleerd zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij verschillende getuigenverklaringen, een huurovereenkomst en een werkbepofte voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Ook op 4 februari 2025 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat gekend is onder het rolnummer 336 053.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker ‘zelf verantwoordelijk is voor de situatie ‘de duur van zijn verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft’, ‘dat hij de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd’ en de aangehaalde familiebanden geen buitengewone omstandigheden zijn’, ...

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan een opsomming van de door verzoeker gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 2025) buitengewone omstandigheden die

maken dat verzoeker de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoeker via humanitaire regularisatie en met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk is voor zijn lang verblijf in België.

Het gegeven dat er procedures zijn gevoerd en bevelen zijn genegeerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2025 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Marokko, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of hij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoeker het lange verblijf, dat hij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België; het gaat er om dat hij, welke ook zijn verantwoordelijkheid hiervoor is, lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het privéleven van verzoeker.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoeker bekend dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoeker, afkomstig zijn uit Marokko.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Derde onderdeel,

Verzoeker had specifieke motieven ingeroepen waarom hij de aanvraag niet in Marokko kon doen.

Het ging om een geheel van argumenten: duurzame lokale verankering in België - bijzondere banden met België – prangende humanitaire situatie – schrijnende situatie – artikel 8 EVRM

Verzoeker verkeert in een slechte mentale gezondheid. Verzoeker heeft in Marokko geen opvangnetwerk meer nu hij al meer dan 20 jaar in België verblijft.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.

Vierde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoeker in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, duurzame lokale en sociale verankering, inspanningen integratie, belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op 'afdoende' wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De 'buitengewone omstandigheden' zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden

voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker meent vooreerst dat de kernredenering van de bestreden beslissing is dat hij zelf verantwoordelijk is voor de situatie, de duur van zijn verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft en hij de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd. Hij hekelt dat de verwerende partij niet beoordeelt of er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat hij zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats, maar de buitengewone omstandigheden gewoonweg afwijst omdat verzoeker via humanitaire regularisatie en met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk is voor zijn lang verblijf in België. De reële situatie van verzoeker, met name zijn lang verblijf en integratie in België, moet evenwel beoordeeld worden in het licht van de vraag of hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst om de aanvraag in te dienen, ongeacht of hij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid is, aldus verzoeker.

Daarnaast hekelt verzoeker dat de door hem aangehaalde elementen van lang verblijf, duurzame lokale en sociale verankering, integratie-inspanningen, belangen in België,... worden miskend door ze af te doen als 'overige elementen' die behoren tot de gegrondheid. Hij wijst erop dat hij deze elementen ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid' had aangehaald. De verwerende partij had volgens verzoeker wel moeten ingaan op deze elementen. Hij hekelt nog dat de bestreden beslissing verwijst naar oude rechtspraak van de Raad, hoewel die geen precedentswaarde heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd leest. De verwerende partij heeft weliswaar overwogen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de situatie van lang verblijf aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem zijn afgeleverd. Dit heeft er haar evenwel niet van weerhouden ook te onderzoeken of het privéleven van verzoeker in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, in het algemeen, en een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM in het bijzonder, quod non. Het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Met het onderzoek naar verzoekers privéleven zijn dus de elementen van lang verblijf en integratie waarnaar hij verwijst wel degelijk onderzocht in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. De verwerende partij heeft er tot slot ook op gewezen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagements van algemeen belang zou verbreken; dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post ook geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan en dat het louter langdurig verblijf in een land niet aantoonde waarom het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij wil doen aannemen dat de elementen van lang verblijf en integratie niet werden getoetst aan het criterium van de buitengewone omstandigheden louter omwille van het feit dat hij ervoor heeft gekozen om zich te nestelen in illegaal verblijf.

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat, wanneer geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het criterium van de buitengewone omstandigheden voorligt, de elementen van het privéleven behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad merkt daarbij op dat een en ander in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifiek geval anders over moet worden gedacht. Door het louter herhalen van de elementen in de aanvraag en door te stellen dat hij de voormelde elementen had aangehaald als buitengewone omstandigheden, toont hij dit niet aan.

Verzoeker voert een schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat het hem bekend is dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoeker, afkomstig zijn uit Marokko. Hij betoogt dat de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij heeft, niet inhoudt dat er willekeurig wordt beslist. Hij stelt dat het minstens onduidelijk is waarom een informeel gekend criterium voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast.

Voorafgaand merkt de Raad op dat waar verzoeker in zijn betoog wijst op 'geregulariseerd', hij eraan voorbijgaat dat de thans bestreden beslissing zich over de gegrondheid van zijn aanvraag niet uitspreekt, maar enkel oordeelt over de ontvankelijkheid ervan, met name over de vraag of er redenen zijn die eraan in de weg staan dat hij zijn aanvraag indienen zoals de regel het voorschrijft, bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in het buitenland. Waar hij er dus op alludeert dat hij, net als de andere personen van Marokkaanse afkomst, ook zou moeten worden gemachtigd tot verblijf, is dit hoe dan ook niet dienstig.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aantoont om welke concrete dossiers, waarin personen in gelijkaardige omstandigheden geregulariseerd werden, het dan wel zou gaan. Bovendien toont hij niet aan in welk opzicht hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als de aanvragers in deze dossiers. Het loutere feit dat deze personen ook afkomstig zijn van Marokko, maakt overigens nog niet dat hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt.

Tot slot hekelt verzoeker dat de verwerende partij niet het geheel van omstandigheden in overweging heeft genomen. Hij betoogt dat hij in een slechte mentale gezondheid verkeert en dat hij in Marokko geen opvangnetwerk meer heeft, nu hij al meer dan 20 jaar in België verblijft.

Wat dat laatste aspect betreft, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan. Verder wordt er ook op gewezen dat het verzoeker vrij staat om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) voor de nodige steun zodat de bewering dat betrokkene zonder zorg, inkomen of opvang in Marokko zou dienen te verblijven, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker weliswaar herhaalt dat hij geen opvangnetwerk meer heeft, maar niet aantoont dat de motieven in de bestreden beslissing ter zake kennelijk onredelijk zijn, of anderszins niet deugdelijk.

Wat betreft verzoekers argument dat hij in een slechte mentale gezondheid verkeert, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij noch in het kader van zijn aanvraag, noch in het kader van het huidige beroep enig begin van bewijs daarvan heeft bijgebracht. Hij heeft dan ook geen belang bij zijn grief dat hierover niet werd gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige niet aantoont dat en met welke elementen ten onrechte geen rekening is gehouden.

Verzoeker beperkt zich verder in wezen tot het tegenspreken van de verwerende partij, zonder evenwel concrete argumenten bij te brengen die wijzen op een onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen. Daarmee toont hij echter niet aan dat het geheel van motieven, op zichzelf staand of samen gelezen, niet deugdelijk zou zijn om te komen tot de vaststelling dat *"de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"*.

Waar, tot slot, verzoeker nog de schending aanvoert van *"artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits(...)beginsel"*, stelt de Raad vast dat hij nalaat om deze vermeende schendingen verder toe te lichten. Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS